

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o., Obchodná 18, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Slávom Uhrinom, Niťová 3, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 24/2013 z 24. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROPA – JUWEL, spol. s r. o., Obchodná 18, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 24/2013 z 24. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „navrhovateľ“), podala Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh, ktorým si voči sťažovateľovi uplatnil nárok na zaplatenie sumy 23 952,22 €. Okresný súd vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I. Okresný súd Bratislava I nesúhlasil s postúpením veci, preto podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) spis predložil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako nadriadenému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 3 Ncb 5/2012 z 30. apríla 2012 rozhodol, že v predmetnej veci je príslušný na prerokovanie a rozhodnutie okresný súd.

Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2012 podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 24. júna 2013 tak, že dovolacie konanie zastavil s tým, že dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

„Sťažovateľ sa domnieva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušuje jeho ústavné práva, bolo nepredvídateľné a odporuje viacerým rozhodnutiam v obdobných veciach.

Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia vidíme v tom, že ak by voči napadnutému rozhodnutiu nadriadeného súdu podľa § 105 ods. 3 naozaj dovolanie prípustné nebolo, mal správne Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. dovolanie odmietnuť.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Namiesto toho dovolací súd konanie zastavil. Zastavenie dovolacieho konania pritom § 243b ods. 5 O. s. p. určuje pre prípad, že dovolateľ vezme dovolanie späť a dovolací súd konanie uznesením zastaví. Podľa § 243b ods. 1 a ods. 5 O. s. p. dovolací súd dovolanie zamietne, ak nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Pri odmietnutí dovolania nemal navrhovateľovi priznať náhradu trov konania z dôvodu, že konanie vlastne neprebehlo lebo nebolo prípustné, prípadne že k uplatneniu práva nebolo potrebné.

Pri odmietnutí podania – odvolania alebo dovolania – Osp náhradu trov konania ani neupravuje.

Priznaním trov konania v sume 458,55 Eur navrhovateľovi vo veci, kde sú dôvody na odmietnutie dovolania, je porušením oprávnené očakávaného postupu posudzovania práva na nezávislom súde a porušením Čl.46 ods. 1 Ústavy SR . Porušuje aj čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ...“

V súvislosti s výrokom napadnutého uznesenia z 24. júna 2013, ktorým najvyšší súd priznal navrhovateľovi právo na náhradu trov konania, poukazuje sťažovateľ na rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach, v ktorých posúdil otázku náhrady trov konania odlišne, t. j. tak, že náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (napr. 6 Cdo 312/2012, 4 Cdo 268/2007, 6 Cdo 165/2010, 6 Cdo 41/2011, 6 Cdo 342/2013 a 6 Cdo 243/2013).

Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v sťažnosti, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálehom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1 a § 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obdo 24/2013 zo dňa 24. 6. 2013... porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obdo 24/2013 zo dňa 24. 6. 2013 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 275,94 Eur... na účet jeho právneho zástupcu... do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa č. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 24. júna 2013.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie uvedených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením z 24. júna 2013 aj sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 15. januára 2014. O tejto sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 13/2014 z 15. januára 2014 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z odôvodnenia uznesenia ústavného súdu z 15. januára 2014 vyplýva, že sťažovateľ vo svojej skoršej sťažnosti namietal, že najvyšší súd mal dovoliť odmietnuť, a nie dovolacie konanie zastaviť. Rovnako tak namietal aj výrok napadnutého uznesenia, ktorým najvyšší súd rozhodol o trovách dovolacieho konania. Ústavný súd námietky sťažovateľa preskúmal a dospel k záveru, že jeho sťažnosť bola zjavne neopodstatnená.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,

b) ústavný súd v tej istej veci koná,

c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzí, rozsahu a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením z 24. júna 2013, pričom sťažovateľ už podal ústavnému súdu sťažnosť s rovnakým obsahom – t. j. namietal porušenie tých istých práv a z rovnakých dôvodov napadnutým uznesením z 24. júna 2013, pričom ústavný súd tieto námietky preskúmal a skoršiu sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením sp. zn. III. ÚS 13/2014 z 15. januára 2014 ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľa sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016